

[Gerda Mundt.]

har Erhverv uden for Hjemmet. I de sidste 10 Aar er Tilskuddet stadig faldet. Jeg skal ganske kort give Tallene, som de er fremkommet fra Autoriteterne:

1926.....	36	pCt.
1927.....	34,3	—
1928.....	34,3	—
1929.....	32,9	—
1930.....	32,2	—

1931 er det steget til 35 pCt., saa er det atter gaaet ned:

1932.....	28,1	pCt.
1933.....	29,3	—
1934.....	29,3	—

og det sidste Aar

1935.....	28,2	pCt.
-----------	------	------

Altsaa i de sidste Aar er Tilskuddet trods øgede Krav formindsket til under 30 pCt.

Forhøjelsen paa Finanslovsforslaget fra 480 000 til 500 000 Kr., altsaa 20 000 Kr., vil ikke engang kunne dække Støtten til nye Institutioner, som opfylder Betingelserne for at komme i Betragtning. Gentagne Gange og stærkere og stærkere lyder Raabet fra disse Institutioner om den nødvendige Hjælp, baade til øget Tilskud til Oprettelse af nye Institutioner, hvad jeg ikke i Dag skal komme nærmere ind paa, da det ikke har været til Samraad med Ministeren, og til øget Tilskud til bestaaende, alt inden for Lovens Grænser.

Fra Dansk Børnehaveraad har Socialministeren modtaget indtrængende Skrivelser af 21. Juli 1935 og 11. December 1935, der begge er gengivet i den Betænkning fra Befolkningsskmissionen, som alle Medlemmerne har faaet omdelt. Disse Skrivelser er nemlig sendt Befolkningsskmissionen til Udtalelse. Befolkningsskmissionen har behandlet disse Spørgsmaal indgaaende og har gennem statistisk Materiale belyst Sagen. Jeg skal med Formandens Tilladelse i ganske faa Ord nævne den Konklusion, som Befolkningsskmissionen kommer til. Der staar Side 15:

„Undersøgelsen af Institutionernes økonomiske Forhold synes at vise, at Lønningerne er saa lave, at de pædagogiske og sociale Krav, der stilles til Personalet, ikke med Sikkerhed vil kunne forventes opfyldt. Endvidere, at Institutionernes Økonomi ikke tillader et tilstrækkeligt sundhedsmæssigt Tilsyn og vanskeliggør Opfyldelsen af Sundhedsmyndighedernes Krav til Indretning og Hygiejne, saaledes at det maa anses for ganske paakrævet, at Finanslovbevillingen til Driftstilskuddene forøges i et saadant

Omfang, at Tilskuddene fremtidig kan ydes med Lovens Maksimum.“

Denne Betænkning, hvoraf jeg her har citeret enkelte Sætninger, er underskrevet af den samlede Befolkningsskmission. Den har altsaa anset det for paatrængende nødvendigt at komme disse Institutioner til Hjælp. Naar vi her i Rigsdagen har foreslaaet Tilskuddet forøget fra 500 000 til 600 000 Kr., er det, fordi dette efter de sagkyndiges Mening for dette Aar vil kunne afhjælpe den største Trang. Der er kommet den ene Henvendelse efter den anden til Socialministeren. Inden mange Dage vil der antagelig paa Medlemmernes Bord ligge en Henvendelse fra Forebyggende Børneforsorg netop om øget Tilskud allerede i indeværende Aar. Der er til Socialministeriet indgivet en Skrivelse af 6. Februar 1936 og to Resolutioner, som er vedtaget paa Landsforeningsmødet i Oktober 1936, og en Resolution fra det store Fællesmøde for Forebyggende Børneforsorg af 10. December 1936, hvor det ligesom i et Nødtraab siges:

„Landsforeningen tillader sig indtrængende at anmode den danske Regering og Rigsdag om allerede i indeværende Finansaar at forhøje Statstilskuddet til de forebyggende Institutioner saa meget, at det ikke bliver 500 000 Kr., men saa stort, at det kommer betydeligt over de 28,2 pCt. og saa nær de 50 pCt. af Driftsudgifterne som muligt i Henhold til Lov af 1919.“

I det Svar, som Socialministeren allerede har modtaget fra Befolkningsskmissionen, pointeres det skarpt, at det er uomgængelig nødvendigt at forhøje Tilskuddet, hvis Institutionerne skal kunne løse de Opgaver, der er paalagt dem af det offentlige. Kommissionen har stærkt understreget, at det var uforsvarligt ikke at yde den Hjælp inden for den nugældende Lovgivnings Rammer. Det kunde med Rette være bebrejdet os, hvis vi ikke saa hurtigt havde taget denne Sag op til Behandling. Vi mener, at der er noget, der bør rettes dér, og ved disse Udtalelser foregriber Befolkningsskmissionen paa ingen Maade de Forslag, der senere vil kunne fremkomme i Henhold til Befolkningsskmissionens Kommissorium.

Til Slut nogle personlige Bemærkninger. Jeg har tidligere paa Københavns Raadhus gennem en Aarrække haft Lejlighed til at samarbejde med Socialministeren, Hr. Ludvig Christensen, og er ganske overbevist om, at han lige saa vel som vi alle føler Ansvaret paa dette Punkt. Vi mener, at det er en Fællessag, vi alle sammen, fra